

OD ISTE AUTORKE

NISAM KRIVA
NEKI DRUGI ŽIVOT
RINGIŠPIL (jubilarno izdanje)
NJEGOVE BELE RUKAVICE
KOFER IZ BERLINA
NIGDE NEMA TE

Trilogija Kazna za greh
(NOĆ KADA SU DOŠLI SVATOVI,
KNJIGA USPOMENA, MOLITVA ZA OPROŠTAJ)

POSLEDNJE PROLEĆE U PARIZU
PISMO GOSPOĐE VILME
RINGIŠPIL

JELENA BAČIĆ
ALIMPIĆ

KLETVA

■ Laguna ■

Copyright © 2022, Jelena Bačić Alimpić
Copyright © ovog izdanja 2022, LAGUNA

I anđeli se ponekad plaše smrti...

I

Dušanka je bila najstarija. Odmalena je bila drugačija od svojih mlađih sestara, koje su se, nakon njenog dolaska na svet, nizale kao perle na brojanici. Njihov otac Jovan nije žalio što nema muško čeljade, već četiri kćeri. Naprotiv, Dušanka ga je često čula kako ženi Darinki nežno govori da je Božja volja što im je podario toliko kćeri, a nijednog muškog potomka.

Rođenju svakog ženskog čeljadeta radovao se kao da je dobio naslednika koji bi pravedno produžio lozu Stanimirovića. Ipak, Dara je osećala krivicu kao da je ona odgovorna što je na svet donela samo žensku decu, a ne on. No u to vreme se o tome malo znalo, a još manje govorilo. Žena je bila odgovorna za sve. Za porod, kuću, decu, čak i za muževljevu narav. Jovan je znao da Darinka nije kriva i da je to što su izrodili četiri kćeri bio blagoslov, ali njegova žena, tvrđa od kamena, nije mogla to sebi da oprostiti. U toj banatskoj zabiti između dve velike varošice – Pančeva i Vršca – mogla je samo da se nada da će njen Jovan već

naći načina kako da iškoluje, a potom i uda njihove kćeri, između sebe potpuno različite.

Dok su rasle, sve jedna drugoj do uveta, Darinka je primetila da je njihova najstarija kći Dušanka drugačija od ostalih. Kad god bi se u njihovom selu desila neka rana ili neočekivana smrt, njihova Duša bi to predosetila. Ne jednom bi rekla roditeljima, obično u sivo veče što pretihodi noći, kako će se baš te noći nečija duša upokojiti, te kako bi trebalo svi da se pripreme za naredni dan žalosti i tugovanja. Isto je bilo kada bi tukli gromovi, sevale munje, a nebo se otvaralo kao da se sam Božji gnev na zemlju spušta.

Ispočetka je mati te njene reči odbacivala kao stare ponjave, ali kada se to nekoliko puta zaredom ponovilo, dobrano se uplašila i shvatila da njihova najstarija kćer poseduje neku moć, izražen predosećaj, kada je u pitanju smrt. Jednom prilikom ju je upitala:

– Kćeri moja, šta to osetiš, vidiš li šta, kad se uvek desi po onome što si kazala?

– Ne vidim, majko, ali osećam neki unutrašnji nemir, neko blago trnjenje ruku i nogu kao da me neko, daleko bilo, zaposeda i govori mi da na dobro neće izaći... – skrušeno bi joj, skoro postiđeno odgovorila kćerka.

– Da te, ne daj Bože, ne pohode neke zle sile u snu? Već sutra ćemo otići u crkvu kod oca Petra da te blagosilja... Plašim se, dete, nisu to čista posla... – brinula se mati.

– Pusti to, majko, nisu nikakve nečastive sile, nego naprosto sanjam više no drugi, ne znam... Nekako sam sva, može biti, drugačija. Ali ti znaš da sam verujuća, da se u Boga uzdam kao u tatu i tebe, pa ne verujem da mi se bilo šta loše može desiti... Ja, majko, nikome ne želim zlo.

– Znam, oči moje, tvoja je duša poput izvora, čista i neuprljana. Ne sumnjam ja u tebe, kćeri, nego se plašim da te nije neko tako mladu, lepu i čestitu omađijao... – skoro je zakukala Darinka.

– Majko, ne šegači se – nasmejala se njena najstarija kći. – Šta misliš, možda me je kakav momak „privezao“?

– Nije to za šalu, Dušo. Svakakvog sveta ima. Nekome će smetati tvoja mladost i lepota, a nekome pamet, bez ikakvog razloga. Ljudi umeju da budu strašno zli, kćeri moja. Upamti to! A ti misliš kako su svi ljudi na ovom svetu dobri i plemeniti. Nije tako, mila. Ni izbliza... – ojađeno je uzdahnula majka.

Ni kao sasvim mala, Dušanka se nije ponašala poput sve druge dece. Često bi znala da posle kratkog noćnog sna, s prvim petlovima bosa gaca po orošenoj travi, legla bi na nju i prislonila glavu kao da osluškuje šapat zemlje i sluša čudesne priče. Majka bi je, kada ju je dva ili tri puta tako zatekla, svu mokru od jutarnje rose, propisno izudarala po zadnjici, ali bi je otac tada uzimao u zaštitu i srdio se na ženu što tako postupa s devojčicom. Darinka bi mu se prkosno suprotstavljala, ali bi Jovan tad sevnuo očima, glas bi mu postao dublji od srdžbe koju je s mukom kontrolisao i tad bi joj rekao:

– Pa šta ako ima kratak san i izlazi u rano jutro da priča sa travkama i biljem? Misliš li da nam je dete zbog toga ludo? Ne, ona je posebna, Daro, i ne znam kako ti to ne uviđaš. Znaš da ima i na koga da bude baš takva, posebna.

– Znam, Jovane, pa me zato sve to i plaši. Šta ako kad odraste...

– Biće kako biti mora. Ima još mnogo vode da protekne dok Dušanka ne stasa, i zato ti poslednji put govorim: ne

diži ruku na to dete, jer ti se jednog dana možda dobrim neće vratiti. Ne zato što mislim da bi ti kćer ikada mogla nauditi, već zato što verujem u pravdu. Batinama nećeš umanjiti njenu nadarenost niti joj ukrotiti prirodu. Ona je naprosto takva rođena. Uostalom, i sama znaš koliko smo se za nju plašili jer ste obe jedva preživjele porođaj. Seti se samo svih onih noći kada bi imala groznicu, a ti i ja se smenjivali kraj njene postelje. Ja nisam zaboravio šta je tada govorila, tačnije buncala, a znam da nisi ni ti, Darinka. Zato ne diži ruku na dete koje je toliko puta uteklo smrti. Možda baš zbog toga ima taj natprirodni dar, koji ti i ja ne možemo razumeti. Seti se kako je predosetila da će Vera iz nestašluka pasti pod vršalicu, pa sam otrčao kao lud i spasao je u poslednjem času. Šta bi bilo da nam Dušanka nije izbezumljeno pritrčala i usplahireno vikala da spasimo njenu najmlađu sestricu? Budi zahvalna, Daro, baš kao što sam ja zahvalan što imamo takvu kćer.

– Plašim se, Jovane... – tiho je tad izrekla njegova žena.

– Čega se plašiš, ženo? U strahu su velike oči, kao i u smrti. Mani se...

Kako su ostale kćeri rasle, Darinka se malo primirila i skoro sasvim odahnula jer ni na jednoj od njih nije primetila da su po bilo čemu posebne.

Mara, Jelena i Vera nisu bile ni nalik najstarijoj sestri. Svakoj je narav bila drugačija, ali nijedna nije imala tu intuiciju, tu moć da predoseti, da „vidi i čuje“ ono što će se tek dogoditi. Mara je još kao mala bila vrcava, kasnije sklona očajukanju s momcima i uvek nasmejana, mada ne baš britka. Jelena je bila tanana, nežne duše i posebno osetljivih damara srca, većito zadubljena u neke knjige koje je čak i u hodu čitala. Kao da je živela u nekom paralelnom,

samo njoj znanom svetu. Četvrta i najmlađa, Vera, bila je džambas, buntovnica po prirodi, skoro kao dečak kojeg je njihova majka toliko priželjkivala. Penjala se po drveću kao veverica, gađala je seoske dečake kamenčićima iz pračke koju bi sama napravila, i preklinjala majku da je ne oblači u suknje već u pantalone. Govorila joj je, kao i ocu, da se ne razlikuje mnogo od dečaćića i da bi svakom od njih, ako bi, ne dao Bog, do toga došlo, mogla da zavrne šiju kao piletu. Na te njene reči bi se dobrodušni otac grohotom nasmejao, jer je znao da uistinu to ne misli, već se samo kuraži, dok je Darinka, kruta, pa ipak na trenutke nežna majka, udovoljavala njenim željama.

Jovan je svakodnevno ustajao u zoru i odlazio zaprežnim kolima do Svilare u Pančevu, u kojoj je radio, a kada bi se posle podne vratio kući, nakon kratkog predaha uz čašicu domaće rakije odmah bi se latio posla oko kuće. Bio je vredan čovek, a u selu su ga svi znali kao dobrog komšiju, uvek nasmejanog i spremnog da pomogne. Retko bi odlazio u birtiju, i to samo da počasti komšije kada su mu se kćeri rađale. Pa iako su ga svi začikavali zbog tolike ženske čeljadi, on se nije ljutio niti je to kome uzeo za zlo, jer mislio je kako je bolje da svojim kćerima sprema miraz nego sinovima puške.

Darinku je prvi put ugledao kod kovača Spasoja, kada ju je otac poslao po neki komad oruđa koji je kovač za njih popravio. Nije mogao oči da skinu s lepog lica te visoke, vitke devojkice koja ga nije udostojila ni pogleda. A njega kao da je grom pogodio. Pitao je Spasoja čija je ta devojkica, na šta se sredovečni kovač nasmejao, odmahnuo rukom pa rekao:

– I da ti kažem čija je, Jovane, džaba ti bilo. Koliko sam čuo, već je obećana Stevanu Mariću, notarevom sinu, tako da ti savetujem da je odmah zaboraviš.

– Znaš me, Spasoje, bolje od bilo koga u ovom selu. Ja jesam običan radnik, bez pedigrea, ali nisam od onih koji lako odustaju. Pa šta ako je obećana? Ko kaže da za tog balvana mora i poći? – iskezio se pomalo prkosno.

– Jovo, slušaj me. Ti roditelje nemaš, nemaš ni nasleđstva. Go si kô cvonjak. Mladiću, samo malo porazmisli. Njen otac je suvlasnik pivare, zajedno sa onim Petrovićem, znaš o kome pričam. I nijednog od njih ne bije dobar glas. Bahati su, dobrostojeći i može im se sve što požele. Majka joj i nije tako loša žena, ali se ni ona nije udala iz ljubavi, već zarad imetka. Lepo je kad imaš da te ko služi, zar ne? – podrugljivo je odvratio Spasoje.

– Ne znam, Spasoje, niko me nikada nije služio, imam ja dve ruke i noge, bistru glavu i pamet, pa ću sve sam stvoriti... Već sam dovoljno uštedeo...

– Kakva si ti luda momačka glava! Ali moram priznati da imaš hrabrosti. Devojka se zove Darinka Mijić.

– Mijić? Onoga Mijića?

– Da, onoga Mijića! I da ti na pamet nije palo da učiniš nešto nepromišljeno. Nijedna žena toga nije vredna, a i sam znaš šta bi na kocku stavio i kako bi se to završilo! Ne budali, sinko!

Jovan je skrušeno pognuo glavu, gužvajući u rukama mekani radnički kačket. Spasiju je bilo žao, pa mu je položio ruku na rame i obratio se nešto blažim tonom:

– U subotu je igranka u staroj ciglani. Ako si dovoljno uštedeo da sebi kupiš pristojno odelo, a ti idi i probaj da je upoznaš. Samo pripazi da ne zaposedneš kakvu kavgu

jer onda si obrao bostan! Ne moram da ti govorim da će tamo biti njen budući verenik, iako će ona sigurno doći u pratnji majke ili neke tetke. Zato, sinko, pamet u glavu...

Spasoje nikada nije saznao, ni u godinama koje će uslediti, šta je to mladi Jovan Stanimirović uradio pa da Darinka Mijić izgubi glavu za njim, posvađa se sa ocem i materom i kaže im kako će radije zamutiti Tamiš nego poći za notarevog sina Stevana. Ta noć je sve promenila. Bezglavo se zaljubila u Jovana, ničijeg sina, i kada je nakon tog burnog proleća minulo leto a jesen došla u svim svojim raskošnim odorama, Darinka Mijić je postala Darinka Stanimirović. Čitavog leta Jovan je vredno radio na popravci svoje kuće, doterao okućnicu, nabavio dve krave, Bog će ga samo znati kako, i dvadesetak kokošaka kojima je svojim rukama načinio spremište, te doveo mladu, lepu, ali pomalo ćudljivu suprugu u svoj dom. Darinkini roditelji su je isprva odbacili, nisu hteli ni da čuju za nju otkako je pošla za „bezimenog“, kako su ga posprдно nazivali, ali je uskoro majčinsko srce omekšalo, posebno kada je čula da je njena kći jedinica, zenica njenog oka, noseća. I tako, malo-pomalo, prvo ih je obilazila Darinkina majka, pa je naposletku nagovorila i muža jer nikog drugog sem nje nisu imali.

Kako su godine prolazile a Darinka rađala jednu kćer za drugom, njeni roditelji su se konačno uverili da je srećna, da je njen Jovan voli i poštuje, te su se, iako nevoljno, konačno pomirili sa kćerkinim izborom.

Niko nije znao šta je Jovan uradio da ta priča dobije srećan ishod, iako je izgledalo da je to nemoguće. Čutao je kao zaliven.

Kada mu se već treća kći rodila a on u seoskoj birtiji slavio kao da je muško čeljade ugledalo sveta, Spasoje mu je šapnuo:

– Nikada te nisam pitao, ne pitam te ni sada, ali nadam se da nisi Darinki rekao...

– Spasoje, verujem ti kao ocu kojeg nikad nisam upoznao, a kao jedinom prijatelju ti kažem – mani se. Nisam učinio ništa nepromišljeno, nečasno, niti bilo šta drugo što bi moglo povrediti one koje volim. Mislim da ti je to dovoljno...

– Ali... – nije se suzdržao pripiti Spasoje – šta ako...

– Šta, Spasoje? Biće kako Bog zapoveda. Moja je dužnost da ih štitim, a koliko ih volim, to samo nebo zna. Ja sam srećan čovek, Spasoje. I nemam nameru da tu sreću pokvarim.

– Ne mislim ja, dobri moj Jovane, da ćeš ti svoju sreću kvariti. Samo bi ludak tako nešto napravio. Nego mislim da bi možda jednoga dana...

– Mani se ćoravog posla, Spasoje. Ti si mi najbolji prijatelj i samo ti znaš šta mi je na srcu i u krvi...

– Znam, Jovane, kao što i ti znaš da ću tvoju tajnu sa sobom u grob poneti. Samo te opominjem, sine moj, da budeš oprezan. Smutna su ovo neka vremena... – odmahivao je glavom Spasoje pomalo tužno, pomalo bojažljivo.

Kada se rodila najmlađa kći Vera, žena mu je saopštila da više ne želi da rađa. Četiri kćeri bilo je sasvim dovoljno za život koji je često bio težak, ali i lep, jer je pored sebe imala čoveka koji ju je postojano voleo i u svemu joj udovoljavao.

Darinka se ipak teško mirila s mišlju da će se ognjište Stanimirovića ugasiti jer će se, kada za to dođe vreme, njihove kćeri drugačije prezivati i drugima rađati muške potomke. Na te njene žalbe, koje su već počinjale da mu

smetaju, Jovan joj je, držeći je u zagrljaju i ljubeći joj gustu, tamnu kosu sa tek pokojom izdajničkom sedom vlasi, tiho, u uvo šaputao:

– Otkako si se pristala mojom zvati, ja sam najsrećniji čovek na svetu. Zamisli da poroda nismo ni imali... I to se dešava, Daro. Misliš li da bih te manje voleo? Ne bih. Ova-ko, neizrecivo blago si mi podarila. I otkud znaš, kako bi mogla znati da se loza Stanimirovića ipak neće produžiti?

– Kako to misliš, Jovane, grešna ti duša? – usplahireno bi ga upitala žena.

– Mislim onako kako govorim. Nije ljubav greh. I ako neka od naših kćeri začne, a đuegija ne bude častan, daćemo detetu naše prezime, pa se loza možda i produži...

Ugledavši otvorena usta svoje još uvek lepe, ali pomalo istrošene žene, požurio je da doda:

– O, ne gledaj me tako, Daro, kao da sam pameću skrenuo. I sama znaš da se svašta u životu dešava... Ja se svojih kćeri nikada odreći neću. Što me tako gledaš? Brineš šta će svet reći? Tvoji? O, Darinka moja, mene odavno nije briga ni ko će šta reći, niti šta će misliti, dok je nama nas... Kada bi se svi koji se vole, onako kako ja tebe volim od prvog trena kad sam te ugledao, takvim mislima vodili, ovaj svet bi bio drugačiji. Bolji, srećniji... Ali pustimo sad te priče, naše zlatne ptičice su još suviše mlade, rano je o takvim stvarima besediti...

U komšiluku, samo tri kuće dalje od njihove, živela je baba Radojka, o kojoj se govorkalo sve i svašta. Njenu kuću su, po materinom naređenju, sestre zaobilazile u širokom luku. Sve osim Dušanke.

Jednog predvečerja najstarija kći Stanimirovića izašla je da se prošeta i ubere malo poljskog cveća. Ispred kuće, na drvenoj klupici, sedela je Radojka, tada već nadaleko čuvena udovica, kafedžijka, travarka, provodadžika i pro-ročica, kojoj su iz okoline, ali i izdaleka dolazili mnogi, tražeći pomoć. Po selu i okolini se pričalo da baba sprema raznorazne napitke i trave koje pomažu nesrećnima oko ljubavnih jada, ali i kojekakvih bolesti, no niko nije imao dokaza, niti je sa sigurnošću mogao znati čime se ta starica, lica ogrezlog u duboke bore, zaista bavi. Dušanku je oduvek kopkalo to što je sa baba Radojkom retko ko progovarao, što su se nje svi klonili, ali su, kada zagusti i kada patnja postane nepodnošljiva, čak i oni najnepoverljiviji njoj dolazili da traže pomoć i spas.

Radojkina kuća je bila na lakat. Baš na tom ćošku Radojka je pre skoro dve decenije otvorila malu kafanu, pre bi se mogla nazvati birtijom, u kojoj se pilo i ćeretalo o seoskim abrovima i koječemu. Posebno bi vikendom bilo puno, a u nju su osim seoskih muških glava često svraćali i putnici namernici. Radojka je često davala piće na veresiju, ali kada bi, kako je govorila, „dogorelo do nokata“, i te kako je znala da naplati dug. Ako neko ne bi mogao da joj plati dug u parama, donosio bi sveža jaja, dimljeno meso, svežu slaninu, zimnicu, a ponekad i koju živinku.

– Pomaže Bog, Dušo – rekla je baba tiho, no ipak dovoljno glasno kako bi je devojkica mogla čuti.

Dušanka je bez bojazni zastala, pogledala nejaku stariću na drvenoj klupici i njena od starosti povijena leđa, te čvrstim glasom odgovorila:

– Bog ti pomogao, baba Radojka.

– A kuda si se ti to uputila, kćeri, u smiraj ovog dana?

– Oh, krenula sam da prošetam i nabereu u šumarku nešto poljskog cveća kako bi nam kuća lepo mirisala... Majka to voli – odgovorila je Dušanka s osmehom.

– A ko ne voli da mu kuća lepo miriše? – kroz osmeh je odgovorila starica i nastavila: – Znaš, čedo, moja kuća uvek lepo miriše, na tamjan i trave... Mada, mnogi ljudi misle da u njoj spava nečastivi, ali sam ja odavno prestala da se s njima objašnjavam. Ako si žedna, uđi, spraviću ti sok od zove, od kojeg ćeš zaspati kao pravednica, a ujutru se probuditi kao Božja izaslanica... Naravno, ako te nije strah, lepotice... – podsmehnula se bezubo baba.

– A što bi me bilo strah, baba Radojka? Osim ako ne želiš da me otruješ, kao što se po selu priča, ali ni onda me nije strah jer sam čula da truješ samo mušku čeljad.

Na te Dušankine reči baba Radojka se promuklo, teško zakašljala i nasmejala toliko da su joj skoro suze potekle iz očiju. Kada se primirila, mirnim tonom joj je odvrtila:

– Oštar ti je jezik, a pamet britka. To mi se sviđa. Dušo, od mog domaćeg soka ti ništa neće faliti, kunem ti se ovim krstom – pravoslavno se prekrstila, mrmljajući Dušanki neke nerazumljive reči, i ponovila: – Uđi, čedo, u moju kuću, popij sok da se osvežiš, pa kad to svršimo, mogu te podučiti onome što je mene Gospod, jer osećam tvoje damare i nadarenost... Ali upozoravam te: to mora biti tvoja volja, o kojoj ne smeš pričati ni ocu, ni materi, ni sestrama, jer si od Boga izabrana.

Dušanka je nenamerno, ishitreno ali iskreno upitno izvila obrve pokušavajući da prikrije nevericu, jer iako je imala veoma izraženu intuiciju, ništa joj nije govorilo da bi trebalo da se pribojava ili odbije poziv baba Radojke. Međutim, pametna, bistrouka i pragmatična, nije mogla a

da se ne zapita šta je to u toj starici koja je mnoge ubedila u svoje natprirodne moći, koja svaki dan pred kućom ima na desetine očajnika u potrazi za spasom i smirenjem, iako je lagodno još mogla da živi od muževljeve zaostavštine.

Njihovo selo je postalo nadaleko čuveno upravo zbog te čudne starice, a ne po generalu Petru Duki, po kojem je dobilo ime. Selo je osnovano zahvaljujući kolonizaciji Rumuna davne 1808. godine i nalazilo se na vojnoj granici Habzburške monarhije. S vremenom su ga naselili Srbi, Romi, Nemci i Mađari. Mesto je nekoliko puta menjalo ime, ali su ga oni koji su odvajkada tu živeli, kao i njihovi preci, i dalje nazivali Petrovim Selom.

Otac joj je sve to pričao, s ponosom ističući da su se meštani sela oduvek lepo slagali, te da je tu slogu i mir remetio samo poneki incident koji bi pijani prolaznik i nedobronamernik napravio u kafani kod baba Radojke. Međutim, kako joj je Jovan pripovedao, nekim čudom bi ga ona primirila, zaustavila tuču i krvoproliće, te gosta mirno ispratila, ne samo iz kafane već i iz sela.

Bilo je tu, mislila je Dušanka, ipak mnogo toga nepoznatog, te se njen radoznali duh budio, željan da otkrije tajnu o kojoj su svi seljani ćutali i zbog koje su od babe mnogi strahovali.

Ušla je za njom u kuću, i dok je Radojka spravljala sok od zove, devojka je pažljivo gledala oko sebe. Mnoštvo pravoslavnih ikona, raznih svetaca, kandila, Biblija na vidnom mestu ispod ikone Svete Petke, ali i mrtvačka glava na crvenom pokrovu koja je ležala tik ispod svih tih pravoslavnih ikonopisa, opčinili su Dušanku. Posebnu pažnju joj je privukla ikona Svete Petke. Dušanka je znala ko je ova svetiteljka, njena majka joj se svakog dvadeset

sedmog oktobra u crkvi klanjala i donosila tamjan u kuću da je okadi, moleći se da joj svetiteljka sačuva ukućane, posebno žensku decu, od svake bolesti i nevolje. Ikona Svete Petke podno koje je ležala Biblija u baba Radojkinom domu, međutim, bila je drugačija od svih koje je do tada videla. Njene oči kao da su gorele nekim posebnim, neugasivim žarom, čitale misli, ulivale spokoj i nadu. Naježila se. Prišla je ikoni i prekrstila se promrmljavši molitvu, više za sebe no što se plašila da bi je neko mogao čuti. Zagledala se u svetiteljkiine oči na ikoni i mogla je da se zakune da ju je blagosiljala.

Kada joj je baba spravila sok, učinio joj se pomalo čudnim, te ju je bez zadržke upitala:

– Baba, šta si to stavila u ovaj sok, osim vode, zove i šećera?

Na to je baba Radojka znatiželjno upitala:

– A otkud ti znaš da u ovom soku ima još nečega? I nije šećer, već livadski med. Ne, ne moraš da mi odgovoriš. Povazda si, još kao dete, mirisala bilje i slušala zemlju što šapuće... Povazda si mogla da osetiš mirise, trave, pa mi ti sama kaži, Dušo...

– Dva-tri karanfilića, nanu i možda mrvu kardamoma...

– Bravo! Znala sam da ćeš ih prepoznati. To su začini koji se kod nas retko nalaze, ali ja uspevam da ih nabavim zahvaljujući vezama mog poživšeg supruga, Bog da mu dušu prosti. Mada, kad bolje razmislim, i ne mora. Nije on zaslužio raj. Oni dobro čine, devojko! Od njih ćeš noćas spavati bolje no ikada, a možda i usniti san koji će te uputiti na to šta ti valja u životu činiti. Dušanka, ovo nisu nikakve vradžbine, već moć prirode koja nam daruje toliko toga čega mi nismo svesni. Naravno, u prirodi postoje

i otrovi, ali zbog čega bih ja tebe otrovala? Zbog oca i matere ti, koji me smatraju vešticom?! – suvo se nakašljala.

– Grešiš, baba... Tata nikada... – počela je devojkica, ali je baba prečula njene reči i nastavila:

– Vešticom me smatra pola sela, ako ne i celo. Nego, Dušo, popij taj lekoviti sok, a sutra ćeš doći da mi ispričaš šta si noćas usnila – rekla joj je starica blago je pomilovavši po obrazu.